

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/13/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8410010345
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8410010345.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša, sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 31.08.2022, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/156/2010 zo dňa 10.09.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Okresný súd Kežmarok napadnutým rozsudkom sp. zn. 7T/156/2010 zo dňa 10.09.2020 uznal obžalovaného A. B. vinným zo spáchania

v bode 1 rozsudku
prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona účinného do 31.07.2019 formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 2 rozsudku
zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona,

v bode 3 rozsudku
obzvlášť závažného zločinu výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona,

ktoré spáchal tak, že

1/ dňa 17.3.2010 okolo 22.10 hod. pri autobusovej zastávke, nachádzajúcej sa pri Evanjelickom kostole na ul. Hviezdoslavovej v Kežmarku, po predchádzajúcej vzájomnej dohode, odsúdený C. D. odpútal rozprávaním a zabávaním pozornosť poškodeného E. F., čo využil obžalovaný A. B., ktorý mu z vrecka bundy vytiahol mobilný telefón zn. Nokia 3720c, cez ktorý si následne obaja dobili kredity svojich mobilných telefónov, čím takto svojím konaním spôsobili poškodenému E. F. celkovú škodu vo výške 177,-€,

2/ dňa 17.03.2010 okolo 22.20 hod. pri autobusovej zastávke, nachádzajúcej sa pri Evanjelickom kostole na ul. Hviezdoslavovej v Kežmarku, odsúdený C. D., po predchádzajúci slovných výmenách, začal fyzicky napádať poškodeného C. B., toho zvalil na zem, kde ho pridržal, čo využil A. B., ktorý mu z vrecka

nohavic vyťahol peňaženku, z ktorej vybral finančnú hotovosť 50,-€, po výzvach poškodeného, aby mu peňaženku vrátil, túto mu hodil k nohám, následne obvinený A. B. a odsúdený C. D. odišli preč v smere do centra mesta, kde si peniaze rozdelili a použili pre vlastnú potrebu, čím svojím konaním spôsobili poškodenému C. B. celkovú škodu vo výške 50,-€,

3/ od presne nezisteného dňa koncom mesiaca február 2011 do 11.3.2011 bez oprávnenia si postupne od A. G., nar. XX.XX.XXXX, v prevádzke rýchleho občerstvenia Fast Food Andjele v Kežmarku na ul. Dr. Alexandra 134/32 zadovážil najmenej 7 gramov rastlinnej sušiny, vysušený vrcholok konope (Cannabis) s obsahom THC (tetrahydrokanabinolu) 10,2% účinnej látky rastliny konope, z ktorej by bolo možné vyrobiť najmenej 21 obvykle jednorazových dávok drogy, ktorá je omamnou látkou v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do I. skupiny omamných látok, a túto neoprávnené do 11.3.2011 držal za účelom vlastnej potreby a za účelom jej ďalšej distribúcie, z ktorej časť skonzumoval, časť predal, poskytol ako aj ponúkal v prevádzke rýchleho občerstvenia Fast Food Andjele v Kežmarku na ul. Dr. Alexandra 134/32 a inde v Kežmarku najmenej týmto osobám a to H. I., nar. XX.X.XXXX, I. H., nar. X.X.XXXX, E. D., nar. X.X.XXXX, J. B., nar. X.X.XXXX, C. K., nar. XX.X.XXXX, v presne nezistených množstvách.

Za to mu súd uložil:

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. k/ Trestného zákona, § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (piatich) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obžalovanému ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Po vyhlásení rozsudku, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie prokurátor. Odvolanie prokurátora smeruje proti výroku o treste. Odvolanie podal obžalovaný. Odvolanie obžalovaného smeruje proti výroku o vine a treste.

Prokurátor svoje odvolanie odôvodnil podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 17.12.2020. Odvolanie smeruje proti výroku o treste. Prokurátor v odôvodnení odvolania konštatuje, že podľa ich názoru mal súd prihliadať na ďalšiu priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Trestného zákona, teda že spáchal viac trestných činov. Do úvahy by tak prichádzalo pri zistení priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/ a § 37 písm. m/ Trestného zákona pri prevahe priťažujúcich okolností použitie ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona, teda ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností zvyšuje sa dolná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Zákonná trestná sadzba trestného činu najprísnejšie trestného je v tomto prípade trest odňatia slobody v trvaní 10 až 15 rokov, po úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 a § 41 ods. 2 Trestného zákona je výsledná trestná sadzba je 11 rokov a 8 mesiacov až 20 rokov, z ktorej mal okresný súd pri ukladaní trestu vychádzať.

Prokurátor konštatuje, že je mu známe stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1/2011 k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ Trestného zákona v otázke pojmu „viac“ trestných činov sp. zn. Tpj 104/2009, prijaté 14.06.2010 v zmysle, ktorého: spáchanie druhého a tretieho trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona sa totiž nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom aplikovať asperačnú zásadu zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa naposledy citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, ale aj ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona. Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona.

Je však potrebné uviesť, že podľa názoru prokurátora sa predmetné stanovisko týkalo asperačnej zásady tak ako bola zakotvená v Trestnom zákone 300/2005 účinnom od 01.01.2006, ktorá asperačná zásada v pôvodnom znení však bola „čo do zvýšenia spodnej hranice trestnej sadzby“ zrušená nálezom

Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 tak, že ustanovenie § 41 ods. 2 Trestného zákona v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenie § 41 ods. 2 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov dňom vyhlásenia nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca do šiestich mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. V tomto smere vzhľadom na citovaný nález je toho názoru, že vzhľadom na vyššie uvedené, je aplikovanie ustanovenia § 37 písm. h/ Trestného zákona možné.

Okresný súd Kežmarok pri ukladaní trestu navyše použil moderačné ustanovenie pri ukladaní trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko vyhodnotil, že v danom prípade sú splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu aplikoval citované ustanovenie. V tejto súvislosti prokurátor poukázal na ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a § 34 ods. 1 Tr. zákona a zdôraznil, že každý súd vybavujúci trestnú agendu pri uplatňovaní požiadavky primeranosti trestu je povinný uplatňovať princíp proporcionality. Musí vychádzať zo zásady humanity, ktorá obsahuje princíp úmernosti, represie, a preto nesmie prekročiť mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Tak príliš mierny trest ako aj trest prísny nepôsobí výchovne a bol by v rozpore s individuálnou ako aj generálnou prevenciou.

V súvislosti s vyššie uvedeným je potrebné zdôrazniť, že okolnosťami prípadu vo všeobecnosti sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchateľa. Pomermi páchateľa sú okolnosti týkajúce sa osobnostného hodnotenia, ktoré charakterizujú osobu páchateľa ako objekt trestu prostredím, v ktorom teraz žije, sankciami, ktoré na neho doposiaľ pôsobili a nepochybne, ktoré mali na jeho správanie vplyv a tiež okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchateľov rôzne citeľný. Okolnosti prípadu a pomery páchateľa môžu odôvodňovať spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchateľa.

V prípade obžalovaného je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v čase páchania trestného činu bol plne trestne zodpovedný, pričom celkovo sa dopustil troch trestných činov - obzvlášť závažného zločinu, zločinu a prečinu. K spáchaniu skutku kvalifikovaného ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných látok a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/ písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona a skutku kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona sa obžalovaný nepriznal.

Prokurátor je toho názoru, že vo vzťahu k výroku o výške uloženého trestu okresný súd v rámci zásad platných pre ukládanie trestov nedostatočne vyhodnotil všetky okolnosti ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti. V uvedenom smere nemožno bagatelizovať konanie obžalovaného spočívajúce v držbe, zadovážení si, prechovávaní a v predaji omamných látok viacerým osobám konkretizovaného v bode 3 výrokovej časti rozsudku, ani konanie spočívajúce v použití násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci konkretizované v bode 2 výrokovej časti rozsudku. Nie je možné tak závažné protiprávne konanie obžalovaného zľahčovať do takej miery a prihliadať na jeho súčasné pozitívne hodnotenie, že na nápravu páchateľa bude postačovať len výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 5 rokov.

Najmä povaha a závažnosť spáchaného obzvlášť závažného zločinu a zločinu predstavujú také podstatné skutočnosti a okolnosti prípadu na podklade, ktorý z pohľadu individuálnej a generálnej prevencie je potrebný výkon uloženého trestu odňatia slobody bez zistenia podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, pričom okresným súdom podrobne uvádzané skutočnosti tieto podmienky nenapĺňajú. Konkrétny charakter súdom prvého stupňa zistených okolností prípadu alebo pomerov páchateľa podľa názoru prokurátora nebol taký, ktorý by odôvodňoval zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a to dokonca až v takej miere ako to učinil okresný súd. V danej veci absentujú jednak mimoriadne okolnosti prípadu a mimoriadne pomery obžalovaného vymykajúce sa obdobným bežným prípadom, ktoré by odôvodňovali zníženie výmery trestu odňatia slobody.

Preskúmaním uvedenej trestnej veci prokurátor nezistil u obžalovaného podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Toto ustanovenie je jedným z prostriedkov individualizácie trestu a prejavom depenalizácie Trestného zákona umožňuje zmiernenie trestu odňatia slobody, ktorý je v podstate základným druhom trestu čo nepriamo vyplýva z ustanovenia § 34 ods. 6 Trestného zákona. Aplikácia ustanovenia § 39 Trestného zákona umožňuje riešiť situácie keď trest

odňatia slobody uložený v rámci zákonnej, resp. individualizovanej trestnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a keď dolná hranica tohto trestu by bola, akoby prekážkou brániacou uloženiu primeranejšieho trestu. Už z názvu ustanovenia § 39 Trestného zákona vyplýva, že ide o mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody a nie o pravidelný bežný postup súdu. Použitie tohto ustanovenia preto nemožno odôvodniť len bežne sa vyskytujúcimi skutočnosťami.

Súd v odôvodnení svojho rozsudku poukazuje v podstate primárne len na dĺžku trestného konania a sekundárne na rodinnú situáciu obžalovaného, ktorý bol vychovávaný starými rodičmi, pričom aj v procesnom postavení svedka vypočutý brat obžalovaného J. B. už uviedol, že starí rodičia sa snažili svojou výchovou nahradiť ich rodičov. Súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatuje, že dôvodom na zmiernenie trestu ako určitá kompenzácia štátu je to, že obžalovaný sa už dlhšiu dobu skoro 10 rokov nedopustil trestnej činnosti, dlhodobo je zamestnaný, žije s družkou, chce viesť usporiadaný život, poučil sa z minulosti. Je potrebné v tomto smere poukázať, že obžalovaný mal byť odsúdený v roku 2015 justičnými orgánmi Českej republiky (poukazujúc na § 7 b ods. 2 Trestného zákona) a je potrebné tiež zhodnotiť, že Okresný súd Kežmarok sa už bližšie vo svojom rozsudku nevyjadril prečo na základe akých kritérií znížil trest práve na súdom uloženú výmeru trestu v trvaní piatich rokov.

Záverom je nutné dodať, že Okresný súd vzhľadom na okolnosti prípadu a právnu kvalifikáciu rozhodol podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona o ochrannom dohľade v trvaní jedného roka. Podľa § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad sa ukladá na 1 až 3 roky. Okresný súd tak bez bližšieho zdôvodnenia napriek spáchanej závažnej trestnej činnosti uložil ochranný dohľad na spodnej hranici čo nemožno považovať za dostačujúce.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Krajský súd v Prešove sám rozhodol rozsudkom vo veci a to zrušením rozsudku Okresného súdu Kežmarok čo do výroku o treste a uložil obžalovanému trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby bez aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona ako aj ochranného dohľadu.

Odvolanie obžalovaného odôvodnil obhajca JUDr. Milan Kuzma podaním zo dňa 07.12.2020. Obhajca v odôvodnení konštatuje vo vzťahu k skutku v bode 3 rozsudku, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ani náznakom nevyplýva ako súd dospel k záveru, že mal obžalovaný zadovážiť najmenej 7 gramov rastlinnej sušiny s obsahom THC 10,2 %, z ktorej by bolo možné vyrobiť najmenej 21 obvykle jednorazových dávok drogy. V rámci prehliadky bola zaistená krabička od cigariet značky Marlboro, v ktorej sa nachádzal sáčok s marihuanou v celkovej hmotnosti 0,48 gramov s obsahom účinnej látky 10,2 %, z ktorého by bolo možné podľa záverov znaleckého posudku z odvetvia kriminalistická toxikológia Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru v Košiciach pripraviť od dvoch do piatich obvykle jednorazových dávok drogy. Obžalovaný vo svojej výpovedi potvrdil, že táto krabička patrila jemu, žiadne iné omamné látky, ktoré by patrili obžalovanému však zaistené neboli.

Trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Trestného zákona je trváci trestný čin založený na udržiavaní protiprávneho stavu, ktorý spočíva v neoprávnenom prechovávaní takej látky prevyšujúcej 10 násobok obvykle jednorazovej dávky na použitie pre vlastnú potrebu a končí sa spotrebovaním tejto látky alebo jej zaistením, napríklad príslušníkmi policajného zboru. U obžalovaného bola zaistená marihuana v celkovej hmotnosti 0,48 gramu, je nemysliteľné, aby súd vychádzal z iného množstva a to z takého, ktoré už bolo podľa súdu spotrebované. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia, teda úplne absentuje zdôvodnenie z akého dôvodu a na základe akých dôkazov dospel súd k záveru, že si mal obžalovaný zadovážiť marihuanu najmenej v množstve 7 gramov a zostáva úplnou záhadou ako súd zistil hmotnosť tejto drogy a koncentráciu účinnej látky THC v droge, ktorá v čase vedenia trestného stíhania mala byť už spotrebovaná a teda, ktorá nebola predmetom expertízneho skúmania.

Obhajca poukazuje na ustálenú judikatúru súdov a konštatuje, že za obvykle jednorazovú dávku považuje sa množstvo zodpovedajúce maximálne 500 miligramov (0,5 gramov) vysušenej konopy. Zistenie samotnej koncentrácie THC v zaistenom materiáli má nanajvýš význam z hľadiska § 130 ods. 5 Trestného zákona nakoľko, ak zaistená droga nemá požadovanú kvalitu (množstvo účinnej látky) nepôjde o látku schopnú nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka a nepôjde o návykovú látku v zmysle tohto ustanovenia. V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnutie Tpj 29/2019, kde Najvyšší súd vyslovil názor, že obvykle jednorazová dávka na základe poznatkov o užívateľskej praxi sa určuje ako bežne jednorázové používané množstvo finálneho materiálu obvyklým spôsobom aplikovateľného konečným užívateľom - teda nie podľa množstva takzvannej účinnej látky v posudzovanom materiáli. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/86/2011 zo dňa 20.09.2011, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn.

8To/5/2014 a zdôrazňuje, že pri zohľadnení ustálenej súdnej praxe je možno dôjsť k jedinému záveru, že marihuana, ktorá bola zaistená u obžalovaného (480 miligramov) nedosahuje množstvo ani jednej jednorázovej dávky drogy.

V skutkovej vete v bode 3 rozsudku sa ďalej uvádza, že obžalovaný mal marihuanu predať, poskytnúť ako aj ponúknuť najmenej týmto osobám a to: H. I. I. H., E. D., J. B., C. K. v nezistených množstvách.

Svedok C. K. na hlavnom pojednávaní uviedol, že s A. raz vyfajčil marihuanu a raz si potiahol. Potom ako svedok bol vyzvaný, aby vysvetlil rozpory medzi jeho výpoveďami z prípravného konania a výpoveďou na hlavnom pojednávaní, svedok uviedol, že trvá na svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, v prípravnom konaní vyšetrovateľ naňho vyvíjal nátlak.

Svedkyňa I. H. a H. I. na hlavnom pojednávaní nezotrvali na svojich výpovediach z prípravného konania a rovnako ako svedok C. K. pod prisahou uviedli, že od obžalovaného nikdy žiadnu drogu nekupovali, pri výsluchu v prípravnom konaní bol na ne vyvíjaný nátlak.

Súd na hlavnom pojednávaní vypočul JUDr. Ondreja Ženčucha, ktorý si nespomínal na okolnosti výsluchu H. I., no napriek tomu súd na základe tejto výpovede dospel k záveru, že výpovede svedkýň na hlavnom pojednávaní sú účelové v snahe pomôcť obžalovanému.

Obhajoba akcentuje, že traja svedkovia ako aj obžalovaný uviedli, že v prípravnom konaní nehovorili pravdu, pretože na nich bol vyvíjaný nátlak. Na tomto mieste zdôrazňuje, že aj keby vyšetrovateľ si pamätal na priebeh konkrétnych výsluchov, je viac než isté, že by sa nepriznal k tomu, že výsluchy viedol v rozpore so zákonom. V danom prípade svedok si nepamätal ani na okolnosti výsluchu, preto je nepochopiteľné ako mohol taký výsluch, z ktorého podstate nič nevyplývalo odstrániť dôvodné pochybnosti vo vzťahu k výsluchom svedkýň z prípravného konania.

Obhajca odcitoval právnu vetu zo stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Tdo V 16/2011 zo dňa 19.06.2012, zdôraznil ako má súd postupovať pri hodnotení dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov uvedenej v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a uzavrel, že z odôvodnenia musí byť tiež zrejmé ako sa súd vyrovnal s obhajobným tvrdením obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posúdil ním zistené skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny a trestu. Niet pochybností o tom, že procesné predpisy ponechávajú hodnotenie vykonaných dôkazov na voľnú úvahu súdu prvého stupňa, avšak voľná úvaha nemôže byť absolútna, nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Vykonané dôkazy súd prvého stupňa nesmie hodnotiť jednostranne, napr. v neprospech obžalovaného (uznesenie NS SR z 25.11.2010 sp. zn. 5To/20/2010).

Pri zisťovaní skutkového stavu okrem požiadavky určujúcej rozsah predmetu dokazovania je prioritná požiadavka týkajúca sa kvality skutkových zistení. Pokiaľ ide o kvalitu skutkových zistení, potom skutkový základ rozhodnutia musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť, nestačí iba zistenie pravdepodobnosti, v danom smere platí pravidlo, že nedokázaná vina má v rozhodnutí súdu taký istý význam ako dokázaná nevina.

Obhajca zdôraznil, že v priebehu celého konania poukazovali aj na mnohé nezákonnosti, ktoré sprevádzali celé prípravné konanie. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sa obmedzil na strohé konštatovanie, že dôkazy, ktoré boli vykonané v prípravnom konaní považuje za dôkazy vykonané zákonným spôsobom pri plnom zabezpečení práva na obhajobu. Zdôrazňuje, že súd prvého stupňa sa týmito námietkami absolútne nezaoberal.

V tomto smere upozorňuje na právo na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru a z neho vyplývajúce judikatúry ESLP, ktorá vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené a presvedčivé. Odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie zákonných ustanovení príslušných procesných predpisov musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené právo na spravodlivý proces.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé ako sa súd vysporiadal so závažnou skutočnosťou, že obžalovaný v prípravnom konaní nebol zo strany vyšetrovateľa upovedomený o konaní ani jedného výsluchu svedka, a teda bolo mu odopreté právo zúčastniť sa na týchto výsluchoch. Obvinený síce môže sa vzdať práva účasti na úkone podmienkou je, že o tomto úkone musí byť riadne a včas upovedomený čo znamená, že v prípade výsluchov svedkov im vyšetrovateľ musí oznámiť, deň

a konkrétny čas výsluchu, miesto, meno osoby, ktoré bude vypočúvať. Obvinený, resp. obhajca musí mať vždy reálnu možnosť realizovať práva na obhajobu a je len na ňom či ho využije.

Na základe uvedeného je nutné dospieť k jednoznačnému záveru, že zápisnice o výsluchu svedkov z prípravného konania sú nezákonné a nie je možné na ne prihliadať, nakoľko boli vykonané v neprítomnosti obvineného, ktorý nebol príslušníkom Policajného zboru riadne vyzozumení o vykonávaní týchto úkonov čím došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu.

Obhajca je toho názoru, že súd rovnako pochybil pri ukladaní trestu, neprihliadol na neúmernú dĺžku konania a uložil obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Vyšetrovateľ vzniesol obvinenie dňa 31.03.2011, teda trestné stíhanie proti obžalovanému vedie už necelých 10 rokov. Počas tohto obdobia obžalovaný sa nedopustil žiadnej protiprávnej činnosti.

Plynutím času sa znižuje záujem spoločnosti na potrestaní páchatel'a, slabne potreba jednak individuálnej prevencie a tiež potreba generálnej prevencie. Neprimeranou dĺžkou trestného konania sa vytráca základný vzťah medzi protiprávnym konaním páchatel'a a ukladaným trestom. Doba, ktorá uplynie od spáchania trestného činu až po meritórne rozhodnutie má bezprostredný vplyv na účel trestu, ktorý má byť uložením určitého trestu dosiahnutý. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I ÚS 554/04 zo dňa 31.03.2005.

Berúc do úvahy, že odo dňa vznesenia obvinenia uplynula doba skoro 10 rokov, bolo povinnosťou konajúceho súdu pri výmere trestu zohľadniť časový odstup od spáchania skutkov a uložiť trest výrazne miernejší a nepristúpiť k uloženiu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktorý absolútne nereflektuje samotný účel trestu, ktorý by mal byť uloženým trestom dosiahnutý.

Vzhľadom na uvedené považuje uložený trest vo výmere 5 rokov nepodmienečne za neprimeraný, nespravodlivý, ktorý absolútne nezohľadňuje účel trestu či už z hľadiska individuálnej alebo generálnej prevencie.

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti žiada, aby odvolací súd starostlivo zväžil všetky vyššie uvedené skutočnosti a navrhol, aby rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/ Trestného poriadku zrušil, sám vo veci rozhodol tak, že trestné stíhanie proti obžalovanému A. B. zastaví alternatívne, aby podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Odvolanie obžalovaného odôvodnil obhajca JUDr. Ivan Hric podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 30.03.2021. V prvom rade špecifikoval, že odvolanie podáva obžalovaný proti výroku o vine zo spáchania skutku pod bodom 2 a 3 a výroku o treste ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

Obhajca v prvom rade vykonal chronológiu prípadu a zhrnul, že v tejto trestnej veci došlo k hrubému porušeniu práva obžalovaného na obhajobu najmä v prípravnom konaní. Značné prietahy v konaní zasahovali neprimeraným spôsobom do života obžalovaného a nebol preukázaný skutok pod bodom 3 rozsudku.

Dňa 07.05.2010 bolo voči obžalovanému začaté trestné stíhanie, súčasne vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, vo veci prebiehalo vyšetrovanie. Obžalovaný sa ku skutkom v zásade priznal, škodu uhradil a dňa 13.10.2010 bola Okresnou prokuratúrou Kežmarok podaná obžaloba na Okresný súd Kežmarok.

Dňa 31.03.2011 bolo voči obžalovanému začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Trestného zákona. Vo veci prebiehalo vyšetrovanie a počas vyšetrovania bolo od samého počiatku zásadným spôsobom porušené právo obžalovaného na obhajobu. V prípravnom konaní bolo obvinenie vznesené na základe neexistujúcich dôkazov, obžalovaný mal mať od vznesenia obvinenia zo zákona obhajcu, no ho nemal. Obžalovaný nebol schopný sám sa obhajovať pre dyslexiu II. stupňa dysortografiu, dyskalkúliu a zníženú úroveň sluchového rozlišovania. Obžalovaný nielenže nemal obhajcu no nebol upovedomený v konaní ani o jednom úkone v rámci prípravného konania. Neskôr výpovede svedkov boli čítané na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný mal na prípravu jeden deň. Po zmene právnej kvalifikácie obžalovanému bol pridelený obhajca, no obžalovaný bol už len dopočutý, nebol mu daný priestor na súvislý opis vecí, dokonca nie je zrejmé či sa výsluchu zúčastnil advokát a nie koncipient. Obžalovaný a svedkovia uviedli,

že zo strany polície bol na nich v súvislosti s ich výpoveďou vyvíjaný nátlak. Na základe vykonaného dokazovania bola podaná obžaloba pre skutok právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c/ f/ ods. 2 písm. c/ Trestného zákona. Obe trestné veci boli spojené na spoločné konanie.

V roku 2017-2020 prebiehalo aktuálne štvrté konanie v rámci, ktorého obžalovaný sa úprimne priznal a oľutoval skutky pod bodom 1, 2 rozsudku ako také a to odcudzenie mobilného telefónu poškodenému E. F. i odcudzenie finančnej hotovosti poškodenému C. B.. Obom poškodeným sa ospravedlnil a nahradil spôsobenú škodu. Namietal, však skutok pod bodom 2 rozsudku pre nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu lúpeže a s tým súvisiacou právnou kvalifikáciou. Obžalovaný sa taktiež priznal a úprimne oľutoval skutok pod bodom 3 rozsudku v rozsahu zadováženia marihuany začiatkom roka 2011 pre vlastnú potrebu.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní logicky a zrozumiteľne popísal okolnosti skutku ako sa dostal k marihuane, ako často užíval marihuanu od A. G., ako s ňou naložil, jednalo sa o necelé 4 gramy, tieto vyfajčil v práci. Obžalovaný vysvetlil aj zmenu svojej výpovede oproti prípravnému konaniu a to tým, že od detstva trpí trvalou zdravotnou poruchou dyslexiou 2. stupňa, dysortografiou, dyskalkúliou a zníženou úrovňou sluchového rozlišovania. Súčasne bol v zlom psychickom stave. Nebol schopný obhajovať sa sám počas vyšetrovania. Pokiaľ ide o osoby, ktorým mal zadovážiť obžalovaný marihuanu súhrnne možno uviesť, že svedkyne I., H. popreli nadobudnutie marihuany od obžalovaného. Svedok J. vo veci nevypovedal. Svedkovia C. A., J. B., E. D. uviedli, že obžalovaný im dal marihuanu, prípadne poskytol malé množstvo marihuany. Vo vzťahu k týmto svedkom namieta, že ide o tvrdenie proti tvrdeniu. Svedkovia v zásade mali len uviesť, že im obžalovaný dal marihuanu, bližšie nevedeli uviesť okolnosti. Nevedeli uviesť kedy im obžalovaný marihuanu dal/predal. Nevedeli uviesť o akú marihuanu išlo. Svedecké výpovede Fraštiho, Gorfola a Lopatu vyznievali nepresvedčivo a nedôveryhodne. Uvedení traja svedkovia sú jedinými svedkami pri jednotlivých čiastkových útokoch. Výpovede týchto svedkov nemožno na základe uvedeného v žiadnom prípade považovať za vierohodné, dostačujúce pre uznanie obžalovaného za vinného z obzvlášť závažného zločinu.

Svedkovia nevedeli uviesť o akú marihuanu sa v konkrétnom jednorazovom prípade jednalo, odkiaľ mala pochádzať. Svedok A. G. na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovanému párkrát po zmene poskytol - daroval marihuanu, ktorú následne spolu vyfajčili. Totožné uviedol aj obžalovaný, že poskytnutú marihuanu vyfajčil po práci, t.j. všetku marihuanu, ktorú obžalovaný dostal od A. G. spotreboval, žiadna neostala na prípadný predaj. Pokiaľ aj svedkovia v prípravnom konaní uviedli, že počuli, že marihuanu má mať obžalovaný od A. G. neznamená to automaticky, že aj konkrétna marihuana, ktorú im mal poskytnúť bola od neho. Marihuana, ktorú im mal obžalovaný poskytnúť nebola políciou zadržaná. Nie je preto možné určiť či vôbec išlo o marihuanu zmysle zákona číslo 139/1998 Z.z. o omamných látkach a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, a ak áno či s ohľadom na množstvo koncentrácie účinnej látky THC v rastline šlo skutočne o omamnú látku zmysle § 130 ods. 5 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o marihuanu vydanú A. G. aj ostatné dôkazy vydané osobami v súvislosti s prehliadkou priestorov podniku Fast Food Andjele v zmysle zápisnice o vydaní veci, osoby pred vydaním veci neboli orgánmi činnými v trestnom konaní poučené o práve nevydať vec, ktorou by mohli spôsobiť trestné stíhanie svojej osoby, neboli poučení o práve neusvedčovať samých seba, naopak boli vyzvaní na vydanie veci pod hrozbou poriadkovej pokuty. Takto získané dôkazy sú nezákonne získanými dôkazmi. Obhajca namieta odôvodnenie rozsudku Okresným súdom. Predovšetkým zdôraznil, že chýba opis časti výpovedí svedkov, opomenutie obhajoby obžalovaného a vysporiadanie sa s touto obhajobou ku skutku lúpeže ako aj skutku drogy. Podľa názoru obhajoby chýba odôvodnenie súdu o vierohodnosti výpovedí svedkov a nevierohodnosť výpovedi obžalovaného, k skutku drogy a nesprávne skutkové posúdenie stavu týkajúce sa skutku drogy a nesprávne uvedenie dĺžky trestného stíhania obžalovaného. K chýbajúcim častiam výpovedí svedkov na hlavnom pojednávaní zdôraznil, že súd prvého stupňa vo vzťahu k C. A. napísal, že obžalovaný mu raz ponúkol marihuanu a vtedy si raz potiahol. Opomenul, však napísať dôležitú časť výpovede svedka z hlavného pojednávania, že svedok si už veľmi nepamätá a nespomína si kedy fajčili marihuanu. Nespomínal si ani či boli tam iné osoby.

O vzťahu k svedkovi J. B. uviedol, že jedenkrát predal mu 1 gram marihuany vo Fast Foode, no opomenul napísať dôležitú časť výpovede svedka z hlavného pojednávania, že na bližšie okolnosti samotného predaja si nespomína a si nepamätá. Bol to jeden sáčok a vie koľko tam bolo gramov, dala sa z toho

vyrobiť jedna cigareta. Nemá vedomosť o tom či obžalovaný predával takéto sáčky aj niekomu inému. Nepamätá si či pri kúpe bol niekto iný.

Vo vzťahu k E. D. obhajca konštatuje, že tento uviedol, že od obžalovaného jedenkrát odkúpil 1 gram marihuany. Opomenul však napísať dôležitú časť výpovede svedka z hlavného pojednávania, že prešlo už 7 rokov. Pamätá si len to, že od obžalovaného kúpil 1 gram marihuany a viac si nepamätá. Nevie preukázať, že obžalovaný mu predal marihuanu, nevie odkiaľ má pochádzať marihuana, ktorú mu obžalovaný predal.

Vo vzťahu k svedkovi L. B. súd opísal v rozpore s tým čo uviedol na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní. Svedok na hlavnom pojednávaní uviedol, že ku skutku sa vyjadriť nevie. Okolnosti skutku si nepamätá, nemá vedomosť, že by obžalovaný v tom období predával omamné látky. V prípravnom konaní uviedol, že A. B. mu niekedy začiatkom marca 2011 ponúkal či nechce niečo kúpiť, avšak on to odmietol, kupoval len od A. G..

Pri svedkovi A. G. namieta, že opomenul dôležitú časť výpovede svedka z hlavného pojednávania, že k tomu čo sa kladie za vinu obžalovanému sa vyjadriť nevie. On v súvislosti s raziou v podniku bol odsúdený. Obžalovaný nemal vedomosť o činnosti, pre ktorú bol odsúdený. Párkrát obžalovanému po zmene poskytol marihuanu a spolu ju vyfajčili. Obžalovaný nevedel, kde je uskladnená marihuana, nestalo sa, že by bol obžalovaný sám na prevádzke. Nemá vedomosť o tom, že by niekomu poskytol marihuanu. Naopak nie je zrejmé odkiaľ sudkyňa vyvodila tvrdenia svedka, ktoré uvádza v rozsudku, že ak by mu z marihuany chýbalo tak, asi by na to neprišiel, svedok nič také neuviedol ani na hlavnom pojednávaní ani v prípravnom konaní.

Obžalovaný namietal spáchanie časti skutku a s tým aj právnu kvalifikáciu pod bodom 2 v rozsudku. Namietal, že nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu lúpeže - úmysel spáchať lúpež. Podľa názoru obhajoby toto konanie naplňa pojmové znaky pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona v príslušnom znení. Okresný súd v odôvodnení rozsudku sa nevyrovnal s obhajobou obžalovaného, on ju tam ani vôbec nespomenul.

Vo vzťahu k skutku 3 rozsudku považuje obžalovaný za najpodstatnejší nedostatok v tom, že súd prvého stupňa sa nevyporiadal so zákonnosťou prípravného konania.

Vo vzťahu k prípravnému konaniu zdôrazňuje, že došlo k radu procesných pochybení v prípravnom konaní a dôkazy z prípravného konania sú procesne nepoužiteľné a súd smie pri hodnotení dôkazov vychádzať len z výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní. V nadväznosti na to konštatuje, že obžalovaný sa podrobne vyjadril na hlavnom pojednávaní a v záverečných rečiach i písomných stanoviskách obhajoby bol podrobne zhodnotený skutkový stav, ktorý vyplynul z dokazovania na hlavnom pojednávaní. Okresný súd sa k obrane obžalovaného vôbec nevyjadril.

Podľa názoru obhajoby chýba odôvodnenie súdu o vierohodnosti výpovedí svedkov a nevierohodnosti výpovede obžalovaného učinenej na hlavnom pojednávaní k skutku v bode 3. Zdôrazňuje, že súd nemôže nevierohodnosť jedného dôkazu odôvodniť len vierohodnosťou druhého dôkazu, ale musí uviesť úvahy, ktoré ho viedli k tomu, že jeden dôkaz považoval za vierohodný a druhý nie. Okresný súd nevyhodnotil dôkazy zákonom stanoveným spôsobom.

Sudkyňa nesprávne postupovala, keď pri hodnotení dôkazov sa vysporiadala s výpoveďami obžalovaného a svedkov I., H., A., B., D., G., B. z prípravného konania. Už spomínané výpovede vykonané v prípravnom konaní sú nezákonné a došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. Týmto postupom nesprávne vyhodnotila tieto výpovede.

Okrem nezákonnosti prípravného konania a hodnotenia dôkazov namieta, že v danej trestnej veci došlo k porušeniu princípu právnej istoty a to povinnosti súdu rozhodovať v rovnakých veciach rovnako. Poukazuje na totožný prípad a to trestnú vec A. G. vedenú totožným súdom, kde urobil v rámci odvolania obhajca analýzu a konštatuje, že odsúdený A. G. sám uviedol minimálne 4 osoby, ktorým mal dať marihuanu. Po zmene právnej kvalifikácie svoju výpoveď zmenil, poprel poskytnutie iným osobám, okresná prokuratúra uverila jeho výpovediam skutok kvalifikovala inak a uzavrela dohodu o vine a treste. Okresný súd túto dohodu o vine a treste schválil.

Skutok, ktorý sa kladie za vinu obžalovanému sa stal v rovnakom období, priebeh a okolnosti sú takmer totožné so skutkom, za ktorého trestnosť bol odsúdený A. G.. Čiastočne sa prekrývajú aj osoby svedkov. Prokuratúra a neskôr aj súd teda v obdobnej veci A. G. sa priklonili k argumentom obžalovaného a postupoval v súlade so zásadou „in dubio pro reo“. Na základe uvedených skutočností žiada odvolací súd, aby výsledky dokazovania svedčiace v jeho prospech alebo neprospech hodnotil s prihliadnutím na postup v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Kežmarok sp. zn. 1T/158/2011

proti obžalovanému A. G., kedy svedecké výpovede svedkov v pozícii „ tvrdenie proti tvrdeniu“ boli hodnotené ako nedôveryhodné.

Poukazuje na výpoveď svedka A. G. a konštatuje, že nie je zrejmé na základe čoho sudkyňa dospela k záveru, že konkrétnu marihuanu, ktorú mal dať obžalovaný svedkom si zadovážil od G. z podniku Andjele, keď ani G. ani obžalovaný ani jeden zo svedkov nepovedal, že by obžalovaný vedel, kde má Husák uskladnenú marihuanu a že by mal aj k nej prístup. Marihuanu, ktorú dal G. obžalovanému hneď spolu po práci vyfajčili, t.j všetku marihuanu, ktorú obžalovaný dostal od A. G. spotreboval, žiadna neostala na predaj. Nie je zrejmé na základe čoho sudkyňa dospela k záveru, že obžalovaný si zadovážil najmenej 7 gramov marihuany, keď zhodne A. G. aj obžalovaný uviedli, že obžalovaný mal dostať od G. len 4 gramy na skutočnosť, že by si obžalovaný sám bez vedomia A. G. zobral z vedierka u podniku Andjele marihuanu nevyplýva zo žiadneho dôkazu.

Namieta aj spôsob určenia počtu jednorazových dávok drogy. Poukazuje na stanoviská Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že za obvykle užívanú dávku marihuany na jedno použitie možno považovať 0,5 gramu vysušenej marihuany, 7 gramov marihuany predstavuje teda 14 obvykle jednorazových dávok drogy nie najmenej 21, ako to uvádza súd.

Obhajoba sa zaoberá aj dĺžkou trestného konania a zdôrazňuje, že dĺžka trestného konania v tejto trestnej veci týkajúcej sa skutku krádeže a lúpeže presiahla hranicu 10 rokov už 07.05.2020 a v trestnej veci drog presiahla 31.03.2021.

Okresný súd nedal obžalovanému riadnu a zásadám spravodlivého procesu zodpovedajúcu odpoveď ani na jeden uvádzaný argument, preto rozsudok považuje za svojvoľný nepreskúmateľný. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepresvedčivé arbitrárne v rozpore so zákonom a Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Následne obhajoba v rámci odvolania analyzovala postup v prípravnom konaní a postup pred súdom prvého stupňa v predošlých senátoch JUDr. Bureša a JUDr. Majernička.

V závere obhajca konštatuje, že porušenie práva každého obžalovaného na rýchle a spravodlivé konanie voči jeho osobe zakladá nárok na kompenzáciu porušenia tohto práva. Prieťahy vznikli na základe nedostatočnej činnosti konajúcich orgánov verejnej moci. Vedenie trestného stíhania po takú dlhú dobu ako je prípad obžalovaného je preto okolnosťou, ktorá dáva základ na dôvod na zastavenie trestného stíhania.

Od spáchania skutkov uplynulo viac ako 10 rokov. Osoba obžalovaného, ktorá v rokoch 2010-2011 sa mala dopustiť trestných činov je v podstate iná osoba ako v roku 2021 stojaca pred súdom. Obžalovaný prehodnotil a usporiadal svoj život, napravil sa, resocializoval sa, vedie riadny život, usadil sa, založil si rodinu, domácnosť. Od 15.03.2021 pracuje v spoločnosti Tatravagónka Poprad ako údržbár - strojný zámočník. Dovtedy pracoval v spoločnosti Metrostav a.s., kde bol hodnotený kladne. Nespáchal žiadne trestné činy ani priestupky, omamné látky neužíva, stal sa z neho riadny občan. Sám a za pomoci družky dosiahol nápravu svojej osoby a zaradil sa do spoločnosti. Trest, ktorý by mu bol uložený by plnil výhradne funkciu potrestania páchatel'a pre jeho protiprávne konanie v dávnej minulosti. Ostatné zložky trestu sú po desiatich rokoch konania voči obžalovanému v kontexte jeho doterajšieho života zastúpené minimálne, resp. dĺžkou konania zmarené.

Obhajca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku, sám rozhodol rozsudkom vo veci a zastavil trestné stíhanie obžalovaného alternatívne zmysle § 322 ods. 1 Trestného poriadku, aby vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju znova prejednal a rozhodol.

Na základe riadne a včas podaných odvolaní krajský súd podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolania obžalovaného a prokurátora nie sú dôvodné.

Súd prvého stupňa vo svojom rozsudku podrobne uviedol rozsah vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach. Popísal jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

Následne súd prvého stupňa vo svojom rozsudku vyjadril úvahy, ktorými sa riadil, zdôraznil skutočnosti, ktoré mal za preukázané a na základe, ktorých ustálil skutkový stav veci.

Súd prvého stupňa sa po ustálení skutkového stavu zaoberal právnou kvalifikáciou jednotlivých skutkov tak, ako sú uvedené v rozsudku.

Týmto úvahám súdu prvého stupňa krajský súd nemá čo vytknúť a s týmito úvahami sa stotožňuje. K jednotlivým námietkam obhajoby krajský súd uvádza:

Obhajoba v prvom rade namieta, že obžalovaný v prípravnom konaní nebol upovedomovaný o výsluchoch jednotlivých svedkov, čím došlo k porušeniu kontradiktórnosti konania v prípravnom konaní.

Vo vzťahu k skutkom, ktoré sú uvedené v bode 1 a 2 rozsudku, teda prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona a lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva krajský súd musí prisvedčiť, že skutočne orgány činné v trestnom konaní neupovedomili obžalovaného o vykonaní jednotlivých úkonov v rámci prípravného konania.

Tento nedostatok prípravného konania vo vzťahu ku skutkom v bode 1, 2 rozsudku bol odstránený na hlavnom pojednávaní, kde súd vypočul tak svedka poškodeného C. B. ako aj svedka poškodeného E. F.. Títo svedkovia na hlavnom pojednávaní sa odchyľili v časti, no nie podstatnej od svojej výpovede z prípravného konania a súd na hlavnom pojednávaní odstraňoval rozpory v ich výpovediach a po odstránení rozporov tieto výpovede vyhodnotil.

Rovnaká námietka bola vznesená aj vo vzťahu k prípravnému konaniu, ktoré bolo vedené pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, prekursorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona. Aj v súvislosti s týmto konaním, ktoré je uvedené v bode 3 rozsudku je potrebné konštatovať, že orgány činné v trestnom konaní neupovedomovali v tom čase obvineného o vykonaných jednotlivých úkonov, no dňa 09.09.2011 bol obvinený upozornený na zmenu právnej kvalifikácie konania, ktoré pôvodne bolo vedené pre § 172 ods. 1 písm. c/, d/ Trestného zákona, že v ďalšom konaní bude kvalifikované podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona. Po tomto upozornení na zmenu právnej kvalifikácie a vzniku dôvodu povinnej obhajoby bol v tom čase obvinenému ustanovený obhajca JUDr. Jozef Beňo dňa 20.09.2011.

Ustanovený obhajca sa zúčastnil výsluchu obvineného dňa 05.10.2011. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obhajca sa nedomáhal zopakovania úkonov dobré boli vykonané pred jeho ustanovením tak, aby bola dodržaná zásada kontradiktórnosti konania v prípravnom konaní.

Obhajoba porušenie práva na obhajobu vidí aj v tom, že v prípravnom konaní nebol braný zreteľ na postihnutie obžalovaného, ktorý nebol schopný sa sám obhajovať pre svoju dyslexiu II. stupňa, dysortografiu, dyskalkúliu a zníženú úroveň sluchového rozlišovania. V tejto súvislosti krajský súd musí konštatovať, že ani obžalovaný a jeho obhajca v samostatne vedenej trestnej veci, kde mu bol ustanovený túto okolnosť nenamietal. Táto okolnosť vyšla najavo až v konaní pred súdom, na ktorú poukázal vo svojej výpovedi brat obžalovaného, teda orgány činné v trestnom konaní vzhľadom na nevedomosť o takomto postihnutí nemohli mať pochybnosti o spôsobilosti obžalovaného obhajovať sa sám.

Vo vzťahu ku skutku v bode 2 rozsudku obhajoba namieta tú skutočnosť, že nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu, ktorý je právne kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona a že správne v konaní v bode 1 a 2 rozsudku malo byť právne kvalifikované ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. K tejto argumentácii krajský súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa sa podrobne vysporiadal s touto argumentáciou, poukázal na výpoveď poškodeného C. B., svoje úvahy vyjadril na s. 14 rozsudku, kde zdôraznil, že obžalovaný A. B. na zmocnenie sa veci poškodeného a to peňaženky využil situáciu, keď poškodený v dôsledku jeho napadnutia odsúdeným C. D. ležal na zemi a kým ho tento kolenom pridrižoval na zemi a zároveň držal pod krkom, čím mal prístup k peňaženke poškodeného, ktorý ju mal vo vrecku na zadnej strane nohavíc. Túto situáciu využil vo svoj prospech v snahe zmocniť sa cudzej veci. Súd prvého stupňa zdôraznil, že zo samotného konania obžalovaného vyplýva, že došlo k naplneniu aj subjektívnej stránky trestného činu vo forme úmyslu priameho v zmysle § 15 písm. a/ Trestného zákona. S úvahami, ktoré odôvodňujú právnou kvalifikáciu tohto skutku podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, ktoré sú vyjadrené na s. 13-14 sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. Obžalovaný sa dopustil časti konania, keď využil násilie vedené zo strany spoluobžalovaného proti poškodenému

na prisvojenie si cudzej veci. Obžalovaný tak konal formou spolupáchateľstva ako to ustálil súd prvého stupňa.

Obhajoba v rámci odvolacích námietok pri analýze trestného konania okrem pochybení v prípravnom konaní sa sústredila aj na konanie, ktoré bolo vedené na súde prvého stupňa pred sudcami JUDr. Burešom a JUDr. Majerničkom.

K tejto časti súdneho konania krajský súd musí konštatovať, že potom čo došlo k prerozdeleniu veci a vec bola pridelená do senátu JUDr. Lucie Bašistovej na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.03.2018, po oboznámení zmeny v osobe zákonného sudcu a senátu bol prednesený návrh vykonať dokazovanie odznova, teda súd prvého stupňa začal vykonávať dokazovanie od začiatku, teda prednesom obžaloby a v ďalšom prihlíada iba na dôkazy, ktoré boli vykonané po zmene zákonného sudcu - senátu.

Vzhľadom na túto skutočnosť krajský súd sa nezaoberal pochybeniami, ktoré obhajoba vytýkala v rámci tej časti konania pred súdom prvého stupňa, ktoré bolo vykonané pred senátom JUDr. Bureša a JUDr. Majernička.

Vo vzťahu k skutku v bode 3 rozsudku, ktoré je kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin výroby omamných, psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/ ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal dokazovanie tak výsluchom obžalovaného ako aj výsluchom svedkov. Jednotlivými dôkaznými prostriedkami sa zaoberal. Vyjadril svoje úvahy ako hodnotil jednotlivé dôkazy. Vzhľadom na rozpory vo výpovediach, ktoré vznikli týmito rozpormi sa vysporiadal, zaoberal sa vierohodnosťou jednotlivých svedeckých výpovedí. S týmito úvahami súdu prvého stupňa sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil.

Obhajoba v rámci námietok v prvom rade spochybňuje záver súdu prvého stupňa o množstve rastlinnej sušiny – konope, aj keď súd prvého stupňa vo svojom rozsudku to explicitne nevyjadril, ale je potrebné uviesť, že množstvo konope 7 gramov bolo ustálené na základe výpovedí svedkov, ktorí podpísali aké množstvo kúpovali od samotného obžalovaného A. B..

Ďalšou namietanou skutočnosťou bolo to ako súd ustálil koncentráciu THC, keď malo dôjsť k spotrebovaniu rastliny konope. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vychádzal pri vyjadrení koncentrácie zo znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Košice, kde pri zaistenej rastlinnej sušine o celkovej hmotnosti 0,48 gramu bol stanovený priemerný obsah THC 10,2 % je zrejmé, že konope, ktorú predával obžalovaný pochádzalo z toho istého zdroja, teda táto skutočnosť odôvodňuje aj záver súdu prvého stupňa, že išlo o rovnakú koncentráciu aj ju jednotlivých množstiev, ktoré obžalovaný predal ďalším svedkom.

Obhajoba vytýka súdu prvého stupňa, že nevychádzal pri svojom rozhodovaní zo zmenených výpovedí svedkov k tejto okolnosti je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa sa ňou dôsledne zaoberal a odôvodnil prečo pri svojom rozhodovaní vychádzal z tvrdení z prípravného konania. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že neboli zistené okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že orgány činné v trestnom konaní nútili tak obžalovaného ako aj svedkov k výpovedi, tak aby usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku.

Krajský súd sa stotožnil aj s právnou kvalifikáciou skutku v bode 3 rozsudku, že obžalovaný svojim konaním naplnil pojmové znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/,d/ ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona a to po stránke objektívnej ako aj subjektívnej s úmyslom priamym.

Súd 1. stupňa po ustálení skutkového stavu, právnej kvalifikácie sa zaoberal druhom a výmerou trestu. Ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Následne sa zaoberal otázkou úpravy trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Po týchto úvahách súd prvého stupňa sa zaoberal okolnosťou, ktorú namieta aj obhajoba, dĺžkou trestného konania, zhodnotil osobu obžalovaného a dospel k záveru, že je namieste aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, pretože obžalovaný prierahy v tomto konaní žiadnym spôsobom nezapríčinil. Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 39 ods. 1 Trestného zákona

rešpektujúc ustanovenie § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona dospel k správne mu záveru, že účel trestu sa u obžalovaného dosiahne trestom na dolnej hranici, teda v trvaní 5 rokov, pretože trestný zákon neumožňuje uloženie kratšieho trestu.

Nepochybil súd prvého stupňa ani pri zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu, keď aplikoval ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona a zaradil ho na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od doby spáchania trestného činu do doby rozhodnutia súdom prvého stupňa krajský súd dospel k záveru, že aj ochranný dohľad na dolnej hranici v trvaní jedného roka je dohľadom primeraným a postačujúcim.

Krajský súd sa nestotožnil s argumentáciou prokurátora, že nie sú dôvody na použitie ustanovenia o zmiernení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, práve naopak vzhľadom na dĺžku tohto trestného konania súd prvého stupňa postupoval správne, pretože ide o výnimočné okolnosti prípadu a je potrebné sčasti súhlasiť s obhajobou, že oslabuje sa tým dosiahnutie účelu trestu, pretože iba trest uložený v primeranej lehote môže viesť k tomu, aby došlo k dosiahnutiu účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona. Na druhej strane krajský súd nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali zastavenie trestného stíhania ako sa domáhala obhajoba v tejto trestnej veci.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Uznesenie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.